

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, ונשי"ב-1952

ע' (י-ם) 1085-14

בית הדין לעררים בירושלים
בפני כב' הדיין אלעזר אזור

- הערורים:**
1. סלאחאת
  2. סלאחאת
  3. סאלחאת
  4. סאלחאת
  5. סלאחאת (קטין)
  6. סלאחאת (קטין)
- ע"י עו"ד עדי לוסטגמן

ד ג ז

המשיב: משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י עו"ד קרן גלבוע, חלשכה המשפטית

פסק דין

עניינו של ערר זה הוא בהחלטת ממושיב ליתן לעוררים 2-4 רישיון ישיבת מסוג ב/1 ולעוררים 5-6 רישיון לישיבת ארעי (א/5) בישראל וזאת בהתאם למועד הגשת הבקשה לרישום במרשם האוכלוסין, היותם תושבי אזור ולמגבלות חוק האזרחות והכניסה לישראל (חוראת שעה), התשס"ג-2003 (לדלן: "חוק חוראת השעה").

העובדות הרלבנטיות

1. העורר 1 (להלן: "העורר"), תושב קבע בישראל, נשא ביום 26.9.92 לגבי סלאחאת, תושבת אזור. לבני חזוג נולדו בירושלים 7 ילדים ובהם העוררת 2 – ילידת 18.12.93, העוררת 3 – ילידת 25.2.95, העורר 4 – יליד 25.2.95, העורר 5 – יליד 19.1.01, העורר 6 – יליד 5.1.09.
2. בקשה עבור שני ילדיו הראשונים של העורר (תאומים) הוגשה כבר בשנת 1993 ובסמוך לאחר מכן נרשמו כתושבי קבע. עד לשנת 2005 התגוררו העוררים מחוץ לתחום ירושלים, באבו דיס שבאזור. בקשה ראשונה לרישום העוררים 2-6 במרשם האוכלוסין בישראל, הוגשה רק ביום 29.9.09. לנוכח העובדה כי באותה עת ריצה העורר עונש מאסר בשל עבירות של סמים, סורבה הבקשה ביום 15.8.10.

מדינת ישראל
ביחוד הדין לעוררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

3. בקשה שניה לרישום העוררים חוגשה ביום 28.6.11. במועד זה היו העוררים 4-2 מעל גיל 14. בשל העיכוב וטיפול בבקשה חוגשה ביום 9.11.11 חשגה מס' 626/11 בשם העוררים. ביום 17.1.12 הורה יו"ר החשגה הנכבד על מחיקתה לאחר שהומצאו למשיב מסמכים שביקש והבקשה לרישום הושבה לטיפולו. ביום 15.3.12 חוגשה חשגה נוספת, מס' 198/12, בשל התמשכות הטיפול בבקשה.
4. ביום 12.11.12 הוחלט לאשר את בקשת הרישום, בכפוף לעמדת גורמי הביטחון ועל כן ניתנו לאשת העורר היתר מת"ק, לעוררים 4-2 רישיון ישיבה מסוג ב/1 ולעוררים 6-5 רישיון לישיבת ארעי. בעקבות החלטה זו נמחקה חשגה 198/12 אך חוגש עליה ערר פנימי. בהעדר תשובה חוגשה ביום 22.7.13 חשגה שלישית, מס' 475/13. ביום 2.2.14 חוגשה עתירה במסגרת עת"מ 1153-02-14 לשם קידום הטיפול בחשגה. ביום 18.2.14 ניתנה החלטת המשיב בערר הפנימי והחשגה נמחקה. על החלטת המשיב בערר הפנימי חוגשה תחילה חשגה מס' 313/14, אשר "הומרה" לערר שבפני עם פתיחת שערו של בית דין זה.
5. בין לבין, העירר 3 נעצר ומרצה מאסר בפועל לאחר שהורשע בפלילים (לא נמסר מועד שחרורו), אך הוסכם כי עניינו ייבחן באופן עקרוני יחד עם יתר העוררים.
6. ביום 28.1.15 התקיים בפני דיון במעמד חלק מהעוררים ובי"כ הצדדים. במהלך הדיון ולאחר שניתנה הסכמת המשיב לקיצור החליף בו שוהים העוררים 6-5 לשם מתן מעמד של תושבות קבע, ניתנה החלטתי כי תוגש על ידם בקשה לקבלת תושבות קבע אשר תבחן בהתאם לנהלי המשיב ובהעדר מניעה ביטחונית או פלילית יעניק להם המשיב מעמד זה. בהתאם להחלטתי זו הוענק בחודש מרץ 2015 מעמד של קבע לעוררים 6-5. בכך ניתן הסעד המבוקש בערר בעניינם. נותר, אם כן, להכריע במעמדם של העוררים 4-2.

טיעוני הצדדים

7. בי"כ העוררים טוענת כי אין בעוררים 6-2 תושבי אזור וכי התקופה בה שהתה המשפחה באבו דיס נבעה מאילוץ בשל נסיבות חיים קשות והעדר אב מפרנס כשהעוררים נאלצו להתגורר בבית סבס. עם זאת מרכז חייהם נשאר בירושלים, שם למדו וקיבלו טיפולים רפואיים. המשיב לא נוזן כל משקל, או נתן משקל זניח לנסיבות אלה. מבחינה מהותית ומרכז חייהם של העוררים, יש לראות בהם תושבי ירושלים. יש לפרש את חוק חוראת השעה כך שהפגיעה בקטינים תהא מצומצמת ככל שניתן. לעוררים 4-2 אין מעמד באזור ואין להם אפשרות לרכוש מעמד באזור. יש להעניק משקל משמעותי וניכר לעקרון טובת הילד. בי"כ העוררת הפנתה את גיח"ד למספר פסקי דין בהם נקבע או הוסכם ביחס לקטינים שהתגוררו באזור

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- ותלקט אף נולדו באזור ולאחר מכן עברו לירושלים, כי לא יחשבו "תושבי אזור" לצורך מתן מעמד בישראל.
8. המשיב מבסס החלטתו בעניינם של העוררים על הוראות חוק הוראת השעה, כפי שתוקן ביום 1.8.05 ובפרט על הגדרת "תושב אזור" שבחוק זה ועל סעיף 3(ג) לחוק. הגדרת תושב אזור בתוק הוראת השעה חלה גם על מי שאינו רשום כתושב אזור אך מתגורר בפועל באזור ואין חולק כי העוררים התגוררו באזור. לפיכך העוררים 2-4, אשר היו בני למעלה מ-14 שנה במועד הגשת הבקשה לרישום, רשאים לקבל רישיון ב/1 בלבד שאינו ניתן לשדרוג.
9. בתי המשפט הכירו גם בתקופות מגורים קצרות באזור כמספיקות לצורך קביעה כי אדם הנו תושב האזור. כאשר העוררים התגוררו באזור 12 שנה לפחות אין לקבל את הטענה כי היה מדובר בפתרון זמני או כי מירב זיקותיהם היו לירושלים. לענין פסיקות בתי המשפט עליון מבקשים העוררים להסתמך, טען המשיב כי באותם מקרים רלבנטיים ניתנו הסכמות לפני משורת הדין ומטעמים הומניטריים ולא ניתנה קביעה בדין כי המבקשים שם אינם תושבי אזור.
10. במסגרת הדין בפני טענה ב"כ העוררים כי בכל המקרים ודומים בהן נזון עניינם של קטינים מצא ביהמ"ש הסדר המאפשר לילדים חסרי מעמד ליצור מתווה להסדרת מעמד קבע בלא שייחשבו תושבי אזור. כן ציינה כי בעת שחזרו העוררים לישראל, בשנת 2005, מדיניות משרד הפנים לא אפשרה לילדים בני פחות מ-14 להגיש בקשה באם אין הם טוענים למרכז חיים בשנתיים שקדמו לבקשה. נוהל זה עודכן לאחר מכן בעקבות פסיקת ביחמ"ש. המשיב לא חלק על טענת העוררים וממצאי חקירת המל"ל כי שבו לישראל בשנת 2005. ב"כ המשיב ציינה כי הבקשה נשוא הערר חוגשה בשנת 2011 כשגם בשלב זה העוררים שהו מחצית מתייתם באזור. כן ציינה כי אין עניונו של ערר זה בטעמים הומניטריים וכי במקרים אחרים בהם נטען כי ילדים נותרו חסרי מעמד הן בישראל והן באזור עומדת להם אפשרות להוציא דרכון ירדני.

חמסגרת חטרמטיבית

11. לעניינם של ילדים קטינים שנולדו בישראל להורים שלפחות אחד מהם בעל רישיון ישיבה בישראל התקין מחוקק המשנה את תקנה 12 אשר כיום מתפרשת כתקפה גם כאשר הבקשה לרישום הילד מוגשת שלא בסמוך ללידתו (אך כאשר הוא קטין), ראו ענ"ם 5569/05, משדד חפנים נ' זלאל עוויסאת ואח' (פורסם בנבו, 10.8.08), (להלן: חלכת עוויסאת). בבג"ץ 979/99 פבאלואיה קרלו (קטין) נ' שר הפנים (פורסם בנבו, 23.11.99), נקבע – ובית המשפט העליון חזר על כך גם בחלכת עוויסאת – כי בהתחשב בכך שחוק הכניסה לישראל אינו מכיר בזכות ישיבה בישראל "מכוח לידה", הרי אף תקנה 12 אינה מיועדת להעניק מעמד בישראל אך "מכוח לידה". מטרתה היא למנוע "ייצירת נתק או פער בין מעמדו של הורה אשר ישיבתו

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

בישראל היא מכוח חוק הכניסה לישראל, לבין מעמדו של ילד אשר נולד בישראל, ואשר עצם לידתו בארץ איננה מעניקה לו מעמד חוקי בה" (ראו, עניין קרלו, בפסקה 2).

12. "נוהל הטיפול בבקשה למתן רישיון ישיבה בישראל לקטין שגילו בישראל שרק אחד מהוריו רשום כתושב קבע לפי תקנה 12 לתקנות הכניסה לישראל, התשל"ד-1974" (להלן: "נוהל רישום ילדים"), המסדיר את אמות המידה לפיהן יישם שר הפנים את סמכותו לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 ותקנה 12 לתקנות הכניסה לישראל, כולל, בין היתר, דרישה להוכחה כי מרכז חיהם של הקטין ושל הוריו בשנתיים שקדמו להגשת הבקשה היה בישראל. הנוהל קובע, על דרך העיקרון, כי בהינתן העמידה בתנאים המפורטים בו, ובכללם הוכחת מרכז חיים בישראל כאמור, יוחל על הקטין הליך מדורג, אשר במסגרתו יינתן לו תחילה מעמד מסוג א/5 לשנתיים, ולאחר מכן יקבל מעמד של קבע. הדרישה לקיומו של מרכז חיים בישראל במשך השנתיים שקדמו לבקשה, והטלת הנטל להוכחת קיומו על מבקש המעמד, הוכרו בפסקה בתנאים סבירים (ענ"מ נ-8) אבו קווידר נ' משרד הפנים; ענ"מ נ-8) 622/07 נסראללה נ' שר הפנים, [פרסם בנבו].

13. תקנה 12 לתקנות הכניסה לישראל כפופה לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003. סעיף 1 לחוק הוראת השעה, אשר התיקון לו נכנס לתוקף ביום 1.8.2005, מגדיר מהו "תושב אזורי": "מי שרשום במרשם האוכלוסין של האזור וכן מי שמתגורר באזור אף שאינו רשום במרשם האוכלוסין של האזור, ולמעט תושב יישוב ישראלי באזור". בהערת אגב אעיר, כי התיקון שנעשה להגדרת "תושב אזורי" אינו משפיע על ענינם של העוררים, שכן גם עפ"י ההגדרה המקורית של החוק - "תושב אזור - לרבות מי שמתגורר באזור אף שאינו רשום במרשם האוכלוסין של האזור, ולמעט תושב יישוב ישראלי באזור" - היו העוררים מוגדרים, לפחות לשיטת המשיב, כתושבי אזור.

14. בחוק הוראת השעה נקבע מספר חריגים, המאפשרים לשר הפנים להעניק מעמד בישראל לתושבי האזור. בין יתר החריגים נקבע בחוראת סעיף 3א(1), כי שר הפנים רשאי להעניק לתושב האזור שהוא קטין, רישיון לישיבה בישראל או היתר לשהייה בישראל, לשם מניעת הפרדתו מהורזו השוחה כדין בישראל, ובלבד שגיל הקטין אינו עולה על 12. חוראה זו תוקנה ביום 1.8.2005 (סעיף 3א(1)), והגיל תקובע הועלה ל-14. לטבת חוראת סעיף 3א(1) לחוק חוראת שעה, נקבע בנוהל רישום ילדים, כי קטין שהוא "תושב אזורי" וכן למטה מגיל 14 במועד הגשת הבקשה, היה ויתברר כי מרכז חיו בישראל, יקבל הקטין מעמד מסוג א/5 לשנתיים ולאחר מכן מעמד קבע. בעע"מ 5718/09 מדינת ישראל נ' סרור [נבו], 27.4.11, קבע בית המשפט וועליון כי: "... הדרך הראויה ליישומו של הנוהל היא כי במצב שבו הוחלט על ידי משרד הפנים כי קטין פלוני, שגילו נמוך מגיל 14, עומד בקריטריונים שנקבעו לקבלת

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

מעמד בישראל, המועד הקובע לעניין גילו של הקטין לפי סעיף 3א(1) לחוק חודאת שעה יהיה מועד הגשת הבקשה הראשונה".

15. בפסה"ד בעע"מ 1621/08 מדינת ישראל נ' חטיב (נבו, 30.1.11) (להלן: "חלכת חטיב") נקבע "כי לאחר בחינת הגדרת "תושב אזור" כפי שתוקנה בשנת 2005, באנו לכלל מסקנה כי לצורכי חוק חודאת השעה, "תושב אזור" הינו אחד משניים - מי שרשום במרשם האוכלוסין של האזור, ולעניין זה אין חשיבות בבחינת זיקתיו לאזור במועל, או מי שנמצא באזור אך אינו רשום בו. לעניין אחרון זה תיודרש, מטבע הדברים, בחינה מחותנית - בהתאם למבחן מירב הזיקות - באשר לתושבותו במועל של מבקש המעמד".

כן ראו האמור בעת"מ (י-ס) 41294-05-11 רדואן נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 23.10.2011) ובפסק הדין בעת"מ אבו גית נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 13.2.12).

דינו והכרעה

16. בבסיס הערר עומדת השאלה, האם יש לראות את העוררים כ"תושבי אזור" כמשמעות מושג זה בחוק חודאת השעה. לאחר עיון בטענות העוררים בחוק ובמסיקת בתי המשפט, אני סבור כי בדין קבע המשיב כי העוררים הנם תושבי האזור.

17. אין מחלוקת עובדתית כי בטמוך לאחר לידם של העוררים בירושלים, עברו להתגורר עם הוריהם מתוך לתחום ירושלים, כפי הנראה בשכונת כפר אבו זיס וחזרו להתגורר בישראל במהלך חודש ספטמבר 2005. אין גם מחלוקת כי מועד הבקשה הרלבנטי לרישום העוררים במרשם האוכלוסין בישראל הנו 28.6.11 וכי במועד זה היו העוררים 2-4 מעל גיל 14.

18. על אף שלטענת העוררים, שבו לישראל בחודש ספטמבר שנת 2005, התמהמהו העורר ואשתו ולא להגיש בקשה לרישום ילדיהם במשך 4 שנים. חרף הוראות חוק חודאת השעה, הרי שגם לאחר שנכנס לתוקפו בנוסחו המתוקן בשנת 2005, עמד בפני העוררים "חלון הזדמנויות" שוחל שנתיים לאחר שעברו להתגורר בירושלים, קרי, מחודש ספטמבר 2007 (זאת עפ"י נוהל המשיב שחל אז) ועד לחודש דצמבר 2007 בו העוררת 2 חגיעה לגיל 14 שנה, על מנת לרשום אותה במרשם האוכלוסין במתווה של הליך שסופו תושבות קבע, ובעניינם של העוררים התאומים 3 ו-4, חלון ההזדמנויות נמשך עד לחודש פברואר 2009 (מועד בו מלאו להם 14 שנה), לשם רישומם במרשם האוכלוסין במתווה שסופו תושבות קבע.

ברם, העורר ואשתו בחרו לחגוש בקשה ראשונה לרישום העוררים רק ביום 26.9.09. אמנם, נטען כי הדבר לא היה אפשרי קודם לכן בשל התמכרות העורר לסמים והסתבכותו במלילים, כמו כן טענה ב"כ העוררים כי המשיב "אשם" במצבם של העוררים בכך שזתה בקשתם משנת

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

2009 בטענה כי העורר שוהה בכלא. ברם, אף אם היתה מתקבלת בקשת העוררים חראשונה הרי שבמועד שהוגשה לא היו זכאים העוררים 2-4 לרישיון ישיבה שונה מזה שניתן להם בעקבות בקשתם השניה. "האשמח" בהגשת הבקשה לראשונה בספטמבר 2009 רובצת כולה לפתחם של העורר ואשתו. כפי שציננה ב"כ המשיב, אין עניינה של הבקשה נשוא הערר בטעמים הומניטריים ועל כן הטענה שאין לבוא חשבון עם העוררים 2-6 בשל הטאי חוריהם אינה רלבנטית לחליך זה.

19. במועד הבקשה נשוא ערר זה תשאן החלכים שקדמו לו, העובדות הרלבטיות לעינן זיקת העוררים לאזור מחד, ולישראל מאידך, חיו אלו: העוררת 2 חיה כ- 11 שנים באזור וכ- 6 שנים בישראל והעוררים 3-4 חיו כ- 10 שנים באזור ו- 6 שנים בישראל, כלומר קרוב לשני שלישי מחיי העוררים 2-4, במועד הגשת הבקשה, עברו בשכונת אבו דים שמחוץ לאזור. עוד אני מוכן להניח כי, כפי שנטען בערר, גם במהלך תקופת מגוריהם באבו דים למדו העוררים בבתי ספר בירושלים ופנו למוסדות בתחום ירושלים לשם קבלת טיפול רפואי. אולם אני סבור כי לימודים וקבלת שירותי בריאות הניתנים בירושלים לקטינים תושבי אזור יש בהם כדי להתגבר על החזקה כי הנם "תושבי אזור", הנוצרת מעצם מגוריהם באזור כ- 10 שנים וכדי ליצור זיקה ערפת ומחותית לירושלים, כטענת באת כותם. מעבר לזיקה המסוימת של הקטינים לירושלים לא הובאו בפני ראיות לזיקה אחרת, לא מצד אמם ולא מצד אביהם. בהקשר זה אפנה לקביעת המשיב, בהחלטתו מיום 18.2.14, לפח "מגורים באבו דים שבאזור במשך כ-19 שנים, אינם מהווים תקופת ביניים" בלשונכם, אלא מצביעים כי בני המשפחה קבעו כי מרכז חייהם יהיה באזור. בשל מגורי המשפחה במשך שנים רבות באזור, אנו רואים בהם "תושבי אזור". כן עמד המשיב על כך שלבקשת העוררים לא צורפו כל מסמכים המצביעים על וארכו חיים בישראל בשנים הרלבנטיות. בענין סרור, נקבע: "... אף שקיומו של מרכז חיים בישראל בשנתיים שקדמו להגשת הבקשה הוא תנאי לקבלת מעמד בישראל בהתאם לנוהל יישום ילדים, אין משמעות הדבר כי כל מי ששהה שנתיים בישראל עובר להגשת בקשתו אינו עוד 'תושב אזור'" (שם, פסקאות 25-26).

על כן, אני סבור כי חלכת חטיב, יש בה כדי לסייע לעוררים שכן קביעת המשיב כי העוררים הינם תושבי האזור ודאי שלא נעשתה באופן אוטומטי ורק בשל עצם מגוריהם באזור.

20. ב"כ העוררים טענה כי יש להתחשב בזיקה החזקה שהיתה לעוררים לירושלים, גם כאשר חתגוררו באו זיס לנוכח תצמידות הגאוגרפית של השכונה לירושלים. בהקשר דומה, בו נטען כי יש להתחשב במגורי המשפחה בשכונת הנמצאת באזור אך "בקו התפר" ובשכונות לירושלים, ניתן פסה"ד בעע"מ 1966/09 עטון נ' שר הפנים [נבו], (22.11.11), מפי כבי השופט א. לוי: "משפחתם של המערערים קבעה את מקום מגוריה מאות מטרים סמוכים מגבולה המוניציפאלי של העיר ירושלים. אמת, יתכן כי בנסיבות הללו גם העומד בפתחה של

מדינת ישראל
בית הדין לערדים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

המדינה יחוש עצמו כאילו בא בקרבה. אך לא כך הוא, שכן קו הגבול – גם אם לאחדים נחזה הוא כקביעה נוקשה ושרירותית – רק הוא שביכולתו להצביע על מקום הימצאו של אדם. ובמילים אחרונות, זהו טבעו של קו הגבול, "שאנו נמצא תמיד מצדו האחד... או מצדו השני" (דברים שנכתבו בהקשר אחר מפי חברתי הנשיאה בע"פ 534/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(4) 885, 902 (2005); ובאותה רוח דאו גם את בג"ץ 8803/06 גני חולה בע"מ נ' שר האוצר, במסקנה 6 (טרם פורסם, 1.4.07)). "מקרי גבול הקוראים תיגור על מגבלות החוק קיימים תמיד. השאלה היא אינה כיצד החוק מתמודד עם מקרי הגבול, אלא מתי מטרת החוק, ומהו הדימוי המנחה אותו" (ע"פ 534/04 הנ"ל, בעמ' 902). "יובהר, כי גם דעת המישט של כב' הנשיאה (בדימוס) ד. בייניש התייחסה לנסיבות אותו עניין כיחודיות, ועל כך קבע כבי השופט לוי: "חברתי הנשיאה הדגישה את עניינה הייחודי של שכונת ואדי חומס ואת מצאתם וקונקרטיים של המערערים שבפנינו, מצוקה הנובעת, בין היתר, מן העובדה כי הם אינם רשומים במרשם האוכלוסין של האזור; אחיהם זכו במעמד של תושב; בין ביתם של המערערים לשטחי האזור ניצב חיץ מיסי בדמות גדר ההפרדה. אולם אם בסופו של דבר הבחינה היא בחינה מהותית הבוחנת את זיקתו של התא המשפחתי לישראל – כפי שחברתי מציעה לקבוע (מסקנה 21 לפסק דינה) – חוששני כי לקבלת הערעור עשויות להיות השלכות מרחיקות לכת. כוונתי לכך שיתכנו מצבים רבים נוספים בהם אדם ינהל את מרכז חייו בישראל, ויקבע את מקום מגוריו מחוץ לתחומה. הדברים אמורים בייחוד בעידן שבו אמצעי התחבורה הם כאלה המקלים את המעבר בין ישובים (האם לא ניתן להעלות על הדעת מקרים נוספים של כאלה המתגוררים בפאתי ירושלים, אך עובדים מידי יום בתוכה ונעזרים בשירותים שונים שהעיר מציעה?)".

21. תאמור בפסק דינה של כב' השופטת נ. בן אור בעת"מ 10549-02-11 שווקי נ' משרד הפנים (נבו, 13.7.11) יפה גם לעניינינו: "לנוכח הוראת סעיף 3א(1) לחוק הוראת שעה, נקבע בנוהל רישום ילדים, כי קטין שהוא 'תושב האזור' ובן למטה מגיל 14 במועד הגשת הבקשה, חיה ויתברר כי מרכז חייו בישראל, יקבל הקטין מעמד מסוג א/5 לשנתיים ולאחר מכן מעמד קבע. בעע"מ 5718/09 הנ"ל, קבע בית המשפט העליון, כי: "... הדרך הראויה ליישומן של הנוהל היא כי במצב שבו הוחלט על ידי משרד הפנים כי קטין פלוני, שגילו נמוך מגיל 14, עומד בקריטריונים שנקבעו לקבלת מעמד בישראל, המועד הקובע לעניין גילו של הקטין לפי סעיף 3א(1) לחוק הוראת שעה יהיה מועד הגשת הבקשה הראשונה". פסק הדין האמור מבהיר, אם כן, כי תנאי הגיל (למטה מגיל 14) צריך להתקיים במועד הגשת הבקשה,

(...) העולה מן המקובץ: העותרות הן 'תושבות האזור'. הורה המבקש מעמד בישראל עבור ילדו הקטין שהוא 'תושב האזור', מכוחה של תקנה 12 לתקנות הכניסה לישראל, צריך לתוכיח מרכז חייו בישראל שלו ושל הקטין בשנתיים שקדמו לבקשה. ובנוסף, מכוחו של חוק הוראת שעה צריך הקטין להיות בן למטה מגיל 14 במועד הגשת הבקשה." (ההדגשה

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

לא במקור). פסי"ד זח אושר לאחרונה ע"י ביהמ"ש העליון במסגרת עע"מ 6409/11 שוויקי נ'
משרד חפנים - רשות האוכלוסין, החגירה ומעברי הגבול (נבו, 25.8.15).

22. לאור כל האמור, תגעתי לידי מסקנה כי אמנם הוכיחו העוררים כי מרכז חייהם בשנתיים שקדמו למועד בקשתם, היה בישראל, אולם אין הדין מאפשר שלא לראות בהם "תושבי אזור" כהגדת מושג זה בחוק הוראת השעה. לפיכך, בחתחשב בגיל העוררים 2-4 במועד הגשת חבקשה - 17+ ו- 16 בהתאמה, לא ניתן היה לרשום אותם במרשם האוכלוסין בישראל אלא ליתן להם רישיון ישיבה מסוג מת"ק/ב/1 בלבד ורישיון זה אינו ניתן לשדרוג. דברי הסיכום שטאמרו בביהמ"ש בעניין שוויקי יפים גם כאן: "למרבה הצער, אין בכוחן של טענות אלה למנוע את יישום הוראות החוק והנהלים על עניינן של המערערות, יישום אשר יוצר לא פעם מצבים סבוכים ומצוקות קשות שקיים קושי אנושי להשלים עימן, כל זאת - לשם הגשמת התכלית הביטחונית העומדת בביסוס החוק. ואולם, משלא ניתן היה לגשר על הפערים שבין הצדדים ולא נותר אלא לפסוק, אין מנוס מתחלת הדין ומתמסקנה שעל פי דין זה לא נוכל לקבל את הערעור."

ככל שסבורים העוררים כי קיימים בעניינם טעמים הומניטריים מיוחדים המצדיקים את שינוי מעמדם, עליהם לחגש בקשה בהתאם לסעיף 1א3 לחק הוראת השעה, בפני הוועדה המקצועית שחוקמה מכוחו ומייעצת לשר הפנים.

23. אשר על כן הנני דוחה את הערר בכל הנוגע לעוררים 2-4. כפי שפורט לעיל, הערר בעניינם של העוררים 5-6 וותקבל במסגרת הדין מיום 28.1.15. בחתחשב בהתמשכות ובריבוי החליטים בעניינם של העוררים, בדחיית הערר כאמור - מחד, ובקבלתו בהסכמה בעניינם של העוררים 5-6 - מאידך, כל צד יישא בחוצאותיו.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשע"ז, 25/10/2015 בהעדר הצדדים.

זכות ערעור על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בירושלים. בשבתו כבימ"ש לעניינים מנהלים בתוך 45 יום.

אלון אזר, דיין
בית הדין לעררים